

УДК 347.23

*Данильченко Юрій Семенович,
старший викладач кафедри
господарського та транспортного права
юридичного факультету
Інституту управління та технологій
Державного університету інфраструктури та
технологій,
м. Київ, Україна*

ЕВОЛЮЦІЯ ПОЗИЦІЇ ЗАКОНОДАВЦЯ ЩОДО ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ ГРАНИЧНИХ СТРОКІВ РОЗРАХУНКІВ ЗА ОПЕРАЦІЯМИ З ЕКСПОРТУ ТА ІМПОРТУ ТОВАРІВ

***Анотація:** В дослідженні розглядаються актуальні питання валютної лібералізації щодо граничних строків повернення в Україну валютної виручки при розрахунках з нерезидентами за експортно-імпортними контрактами. На прикладі багатьох нормативно-правових актів на рівні закону, постанов Кабінету Міністрів України, ряду постанов Правління Національного Банку України різних років автором зроблено порівняльний аналіз норм законодавства, що регулювало і регулює питання термінів повернення валютної виручки в державу при розрахунках з іноземними контрагентами за часів незалежності України.*

Автор додатково розглядає ряд тем, які пов'язані з темою статті, а саме: правова природа інвойсу та інші, та надаються практичні поради з цих питань та рекомендація. Також відпрацьовані питання щодо проблематики недотримання резидентами граничних строків розрахунків за експортно-імпортними контрактами та правових наслідків цього. Зроблена спроба встановити співвідношення між правовою суттю понятійного апарату нового та старого законодавства зі сфери валютного регулювання на прикладі словосполучень «граничні строки розрахунків за операціями з експорту та імпорту товарів» та «законодавчо встановлені терміни повернення валютної виручки в Україну».

Автором, серед інших, розглянуто проблемне питання щодо можливості подання резидентом позову до нерезидента - боржника за зовнішньоекономічним контрактом до третейського суду. Автором статті зроблені висновки про те, що оскільки третейські суди до системи судоустрою держави не входять, то можна однозначно висловитися з приводу того, що в Законі України «Про валюту і валютні операції» не йдеться про третейські суди на які розповсюджується Закон України «Про третейські суди» від 11 травня 2004 року № 1701-IV. Тим більше, що за нормою статті 1 цього Закону (Сфера застосування цього Закону) дія цього Закону не поширюється на міжнародний комерційний арбітражний суд.

Ключові слова: валютна виручка, граничні строки, імпорт товарів, банківський та валютний нагляд, граничні строки розрахунків, інвойс.

***Summary.** The research addresses topical issues of currency liberalization regarding the time limits for the return of currency earnings to Ukraine when settling*

with non-residents under export-import contracts. On the example of many normative legal acts at the level of law, resolutions of the Cabinet of Ministers of Ukraine, a number of resolutions of the Board of the National Bank of Ukraine for different years, the author made a comparative analysis of the norms of legislation, which regulated and regulates the issue of terms of return of foreign exchange earnings to the state when settling with foreign counterparties of Ukraine.

The author additionally reviews a number of topics related to the topic of the article, namely the legal nature of invoices and others, and provides practical advice on these issues and recommendations. Issues of non-compliance by residents with deadlines for payment under export-import contracts and the legal consequences of this were also worked out. An attempt was made to establish a correlation between the legal essence of the conceptual apparatus of the new and the old legislation on the field of currency regulation, for example, the phrase "time limits for payments on transactions in the export and import of goods" and "statutory terms for the return of foreign exchange earnings to Ukraine."

The author, among others, considered the problematic issue of the possibility of a claim by a resident against a non-resident - debtor under a foreign trade contract to an arbitration court. The author of the article concludes that since the arbitral tribunals are not included in the system of state administration of the state, one can say unequivocally that the Law of Ukraine "On Currency and Currency Transactions" does not refer to the arbitration courts to which the Law of Ukraine "On Arbitration courts" of May 11, 2004 No. 1701-IV. Moreover, under the provision of Article 1 of this Law (Scope of this Law), this Law does not apply to international commercial arbitration tribunals.

Keywords: foreign exchange earnings, time limits, import of goods, banking and currency supervision, time limits for settlements, invoices.

Як відомо, 7 лютого 2019 року набув чинності Закон України «Про валюту і валютні операції», що є системним нормативно-правовим актом, який містить правові норми, які є джерелом нового валютного законодавства. Поряд з цим втратили чинність старі нормативно-правові акти зі сфери валютного регулювання, а саме: Декрет Кабінету Міністрів України від 19 лютого 1993 року №15-93 «Про систему валютного регулювання і валютного контролю», Закон України «Про порядок здійснення розрахунків в іноземній валюті», Постанова Верховної Ради України від 23 вересня 1994 року №187/94 –ВР «Про порядок введення в дію Закону України «Про порядок здійснення розрахунків в іноземній валюті», що потягло за собою вподальшому скасування більше 50 нормативно-правових актів тільки Національного Банку України (далі – НБУ) та стало чинником видання ним цілого ряду нових актів з питань валютного регулювання.

У зв'язку з цією суттєвою протягом 2018 – 2019 років лібералізацією валютного регулювання в Україні є необхідність в подальшому зупинитись на деяких питаннях проведеного реформування, зокрема стосовно здійснення банками валютного нагляду за дотриманням резидентами встановлених НБУ граничних строків розрахунків за операціями з експорту та імпорту товарів. Безумовно, відразу необхідно зазначити, що поняття «банківського та валютного

контролю» заступило нове поняття «банківського та валютного нагляду». Не вдаючись зараз до правового аналізу зазначеної заміни, обмежимось лише констатацією того факту, що, на нашу думку, це і є суттю валютної лібералізації. Це, зрозуміло, потягнуло за собою кардинальні зміни в конкретних напрямках правового регулювання та викликало до життя новий адекватний сучасним змінам понятійний апарат і нові порядки. Саме у зв'язку з появою цих новел є необхідність зупинитись на деяких з них більш детально в порівняльному плані. Зокрема, провести дослідження правового змісту словосполучення «граничні строки розрахунків за операціями з експорту та імпорту товарів» та правових наслідків порушень зазначених граничних строків розрахунків.

Так, термінологічно нововведене поняття «граничні строки розрахунків за операціями з експорту та імпорту товарів» певним чином співвідноситься з поняттям «законодавчо встановлені терміни повернення в Україну валютної виручки», яким оперувало старе валютне законодавство.

Відразу є нагальна потреба уточнити зміст терміну «товар». Так, відповідно до ст. 1 (Визначення термінів) Закону України «Про валюту і валютні операції» термін «товар» вживається у значенні, визначеному Законом України «Про зовнішньоекономічну діяльність». В свою чергу, відповідно до ст. 1 Закону України «Про зовнішньоекономічну діяльність»: товар – будь-яка продукція, послуги, роботи, права інтелектуальної власності та інші немайнові права, призначені для продажу (оплатної передачі).

Отже для даного випадку значенням терміну «товар» є його усталене розуміння. Звертає на себе увагу той факт, що словосполучення «термін повернення валютної виручки в Україну», яким оперувало старе валютне законодавство за своїм характером більше схоже на техніко-технологічний елемент фінансових розрахунків. Сутність же «граничних строків розрахунків за операціями з експорту та імпорту товарів» дещо інша – правова – оскільки само словосполучення встановлюється ст. 12 Закону України «Про валюту і валютні операції», як один з можливих заходів захисту встановлюваних НБУ за наявності передбачених Законом обставин, а саме: ознак нестійкого фінансового стану банківської системи, погіршення стану платіжного балансу України, виникнення обставин, що загрожують стабільності банківської та (або) фінансової системи держави. При цьому таке встановлення заходу захисту має здійснюватися компетентними органами за жорсткою процедурою та відповідними способом і порядком за умови подання звітності до Верховної Ради України за результатами його впровадження.

Таким чином, словосполучення «граничні строки розрахунків за операціями з експорту та імпорту товарів» Законом пов'язується з ознаками «нестійкого фінансового стану банківської системи, погіршення стану платіжного балансу України, виникнення обставин, що загрожують стабільності банківської та (або) фінансової системи держави», що надає йому характер базового поняття.

Загальний строк дії заходів захисту не може перевищувати 18 місяців протягом 24 місяців, починаючи з дня першого запровадження відповідного заходу захисту. За ч. 5 ст. 12 Закону України «Про валюту і валютні операції» порядок застосування заходів захисту, зокрема критерії їх запровадження, подовження строку дії та дострокового припинення встановлюються нормативно-правовими

актами НБУ з урахуванням положень цього Закону. На виконання цієї норми Закону Постановою Правління НБУ від 02.01.2019 № 5 «Про затвердження Положення про заходи захисту та визначення порядку здійснення окремих операцій в іноземній валюті» затвердило відповідне Положення.

Ч. 5 ст. 13 Закону порушення резидентами строку розрахунків, встановленого згідно з цією статтею Закону, тягне за собою нарахування пені за кожний день прострочення в розмірі 0,3 відсотка суми неодержаних грошових коштів за договором (вартості недопоставленого товару) у національній валюті (у разі здійснення розрахунків за зовнішньоекономічним договором (контрактом) у національній валюті) або в іноземній валюті, перерахованій у національну валюту за курсом НБУ, встановленим на день виникнення заборгованості. Загальний розмір нарахованої пені не може перевищувати суми неодержаних грошових коштів за договором (вартості недопоставленого товару).

За ч.6 ст. 13 Закону у разі якщо виконання договору, передбаченого частинами другою або третьою цієї статті, зупиняється у зв'язку з виникненням форс-мажорних обставин, перебіг строку розрахунків, установленого згідно з частиною першою цієї статті, та нарахування пені відповідно до частини п'ятої цієї статті зупиняється на весь період дії форс-мажорних обставин та поновлюється з дня, наступного за днем закінчення дії таких обставин.

Підтвердженням виникнення та закінчення дії форс-мажорних обставин є відповідна довідка уповноваженої організації (органу) країни розташування сторони зовнішньоекономічного договору (контракту) або третьої країни відповідно до умов цього договору (контракту).

Ч. 7 ст. 13 Закону встановлюється, що у разі прийняття до розгляду судом, міжнародним комерційним арбітражем позовної заяви резидента про стягнення з нерезидента заборгованості, що виникла внаслідок недотримання нерезидентом строку, передбаченого зовнішньоекономічним договором (контрактом), або прийняття до провадження уповноваженим органом відповідної країни документа про стягнення такої заборгованості з боржника-нерезидента на користь резидента в позасудовому (досудовому) примусовому порядку строк, встановлений відповідно до цієї статті, зупиняється з дня прийняття до розгляду такої заяви (прийняття до провадження відповідного документа) і пеня за порушення строку у цей період не нараховується.

У разі ухвалення судом, міжнародним комерційним арбітражем рішення про відмову в позові повністю чи частково в частині майнових вимог або про відмову у відкритті провадження у справі чи про залишення позову без розгляду, а також у разі визнання документа про стягнення заборгованості з боржника-нерезидента таким, що не підлягає виконанню, недійсним, незаконним тощо та (або) закриття (припинення) провадження без зарахування грошових коштів на рахунки резидентів у банках України за таким документом строк, встановлений відповідно до цієї статті, поновлюється і пеня за його порушення нараховується за кожний день прострочення, включаючи період, на який цей строк було зупинено.

У разі ухвалення судом, міжнародним комерційним арбітражем рішення про задоволення позову сплаті підлягає лише пеня, нарахована до дня прийняття позовної заяви до розгляду судом, міжнародним комерційним арбітражем.

Відразу є потреба визначитися і в питанні про який «суд» йдеться в зазначеному Законі. На нашу думку, таким судом може бути визнано лише суд на який розповсюджується дія Закону України «Про судоустрій і статус суддів» від 2 червня 2016 року № 1402-VIII. За ст. 17 цього Закону судоустрій будується за принципами територіальності, спеціалізації та інстанційності. Систему судоустрою складають: 1) місцеві суди; 2) апеляційні суди; 3) Верховний Суд.

Звертає на себе увагу той факт, що третейські суди до системи судоустрою держави не входять. Тому є можливість однозначно висловитися і з приводу того, що, на нашу думку, в Законі не йдеться про третейські суди на які розповсюджується Закон України «Про третейські суди» від 11 травня 2004 року № 1701-IV. Тим більше, що за нормою статті 1 цього Закону (Сфера застосування цього Закону) дія цього Закону не поширюється на міжнародний комерційний арбітраж.

З іншого боку є також потреба зазначити, що позов може бути поданим до міжнародного комерційного арбітражу з наслідками у вигляді припинення нарахування згаданої пені. Так, в Україні діє Закон України «Про міжнародний комерційний арбітраж» від 24 лютого 1994 року N 4002-XII у додатку №1 до якого мається Положення про Міжнародний комерційний суд при Торгово-промисловій палаті України.

Ст. 13 Закону (Особливості встановлення граничних строків розрахунків за операціями з експорту та імпорту товарів), крім іншого, встановлює, що у разі встановлення НБУ граничного строку розрахунків за операціями резидентів з експорту товарів грошові кошти підлягають зарахуванню на рахунки резидентів у банках України у строки, зазначені в договорах, але не пізніше строку та в обсязі, встановлених НБУ. Строк виплати заборгованості обчислюється з дня митного оформлення продукції, що експортується, а в разі експорту робіт, послуг, прав інтелектуальної власності та (або) інших немайнових прав – з дня оформлення у письмовій формі (у паперовому або електронному вигляді) акта, рахунка (інвойсу) або іншого документа, що засвідчує їх надання.

Є також нагальна потреба висловитися ще з одного проблемного питання. Так, Закон в переліку документів, що засвідчують факт виконання роботи, надання послуги оперує терміном «інвойс». У законодавстві і раніше були поодинокі спроби надати інвойсу статус первинного документа згідно з Законом України «Про бухгалтерський облік та фінансову звітність». Так, Порядок судового постачання в морських і річкових портах України, відкритих для заходу суден закордонного плавання, затверджений Постановою Кабінету Міністрів України від 5 серпня 2009 р. N 846 встановлював, що інвойс (рахунок-фактура) – вид комерційного рахунка, в якому зазначено суму, що повинна бути сплачена за товар. Крім того, інвойс (рахунок-фактура) може бути використаний як супровідний документ. Проте зазначена Постанова Уряду втратила чинність на підставі Постанови Кабінету Міністрів України N 445 від 21.05.2012. В інших же випадках, як і в Законі, регулятор чи законодавець взагалі не завантажують себе хоч будь-яким тлумаченням інвойсу.

Така позиція знайшла свій відгук і на практиці, зокрема, фіскальній. Так, відповідно до листа ГУ ДФС у м. Києві від 31.03.2017 № 6964/10/26-15-14-05-04-22 інвойс можна вважати первинним документом. Відповідно до позиції Міністерства

фінансів України відображеної у листі від 16.02.2017 р. № 31-11410-06-5/4339 оформлений належним чином рахунок-фактура (інвойс) може бути підставою для відображення в бухгалтерському обліку господарської операції з постачання товарів, робіт (послуг) без складання акта приймання-передачі тільки у разі його оплати, що підтверджується відповідними документами.

Таким чином, однозначна позиція з цього питання до цього часу не сформована.

Звертає на себе увагу ще один формальний момент. В Україні нині є чинним Державний класифікатор управлінської документації ДК 010-98, затверджений наказом Держстандарту України від 31.12.98 N 1024. Відповідно до Класифікатора серед тисяч найменувань управлінської документації в межах формального документообороту документ з назвою «інвойс» взагалі відсутній. Викладене дає підстави стверджувати, що використання інвойсу в якості первинного документа бухгалтерського чи фінансового обліку, на нашу думку, є зоною економічного та правового ризику, незважаючи на «оптимізм» частини 5 статті 3 Закону за якою, якщо норма цього Закону чи нормативно-правового акта НБУ, виданого на підставі цього Закону, або норми інших нормативно-правових актів НБУ допускають неоднозначне (множинне) трактування прав і обов'язків резидентів та нерезидентів у сфері здійснення валютних операцій або повноважень органів валютного нагляду, така норма трактується в інтересах резидентів та нерезидентів.

У разі встановлення НБУ граничного строку розрахунків за операціями резидентів з імпорту товарів їх поставка має здійснюватися у строки, зазначені в договорах, але не пізніше встановленого НБУ граничного строку розрахунків з дня здійснення авансового платежу (попередньої оплати).

За окремими операціями з експорту та імпорту товарів граничні строки розрахунків, встановлені НБУ, можуть бути подовжені центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері економічного розвитку, шляхом видачі висновку.

Відповідно до частини четвертої статті 13 Закону України «Про валюту і валютні операції» Кабінет Міністрів України Постановою від 13 лютого 2019 р. № 104 «Про затвердження Порядку видачі висновку щодо продовження граничних строків розрахунків за окремими операціями з експорту та імпорту товарів, установлених Національним банком» затвердив відповідний Порядок, який визначає механізм надання відповідних висновків, перелік документів, які подаються для його видачі, підстави для відмови у видачі або залишення документів без розгляду і перелік товарів, за якими документи для видачі висновку залишаються без розгляду.

Висновок видається Мінекономрозвитку за окремими операціями з експорту та імпорту товарів, що здійснюються резидентами під час виконання зовнішньоекономічних договорів (контрактів) виробничої кооперації, консигнації, у будівництві, тендерної поставки, гарантійного обслуговування, постачання складних технічних виробів, постачання товарів спеціального призначення (військового призначення та подвійного використання), з постачальниками природного газу, які здійснює Національна акціонерна компанія «Нафтогаз України», та з транспортування (транзиту) природного газу

іноземного власника для його подачі у визначені договором місця (точки) та проведення остаточних розрахунків після підписання відповідних актів.

Для одержання висновку резидент надсилає поштою або подає особисто у паперовому вигляді чи через Єдиний державний портал адміністративних послуг Мінекономрозвитку в електронній формі відповідний пакет документів.

При цьому інформація про виданий висновок оприлюднюється на офіційному веб-сайті Мінекономрозвитку, а строк продовження розрахунків за окремими операціями з експорту та імпорту товарів обчислюється не раніше одержання Мінекономрозвитку пакету документів.

У видачі висновку може бути відмовлено, зокрема, у разі, коли:

документи подано з порушенням вимог, зазначених у Порядку, в тому числі вимог щодо комплектності та оформлення документів;

у зовнішньоекономічному договорі (контракті) відсутні істотні умови договору, передбачені законодавством;

продовження строків розрахунків виконання зовнішньоекономічного договору (контракту) за операцією з експорту (імпорту) товарів зумовлено форс-мажорними обставинами.

До Переліку товарів, за якими звернення про видачу висновку щодо продовження граничних строків розрахунків залишаються без розгляду за відповідними кодами товару згідно з УКТЗЕД, зокрема, входять: велика рогата худоба, жива; вівці та кози, живі; м'ясо свіже, охолоджене, морожене, молоко, сири, пшениця, жито, ячмінь та ін.

До зазначеного вище рішення Уряду України ці ж питання регулювала Постанова Кабінету Міністрів України від 29 грудня 2007 року № 1409 «Про затвердження Порядку продовження строків розрахунків за зовнішньоекономічними операціями». При порівняльному аналізі норм цих документів звертає на себе увагу той факт, що зазначена Постанова, наприклад, в межах контрактів виробничої кооперації давала можливість звернення за продовженням строків розрахунків по операціях з надання послуг з виконання проектних, ремонтних робіт та технічного обслуговування, пов'язаних з виготовленням та реалізацією продукції. Тепер подовжити строки за такими контрактами можливо лише при постачанні матеріальних цінностей: сировини, матеріалів, вузлів, деталей, запасних частин. Маються і інші суттєві зміни.

По-іншому регулюються і питання про виконання проектних і проектно-пошукових робіт, передачу «ноу-хау» в галузі будівництва та виробництва будівельних матеріалів, конструкцій, виконання будівельних, спеціальних та будівельно-монтажних робіт. Ці операції також не дають можливості звертатися за продовженням строків розрахунків.

Також необхідно зазначити, що раніше діяла Постанова Кабінету Міністрів України від 7 грудня 1998 року «Про затвердження переліку товарів (продукції, робіт, послуг), за якими звернення про обґрунтованість перевищення термінів розрахунків залишаються без розгляду», яка затвердила відповідний перелік товарів. Нині ця Постанова скасована, а сам Перелік, який до речі, залишився тим самим, знаходиться у додатку до вище згаданого рішення Уряду України, що дещо спрощує загальну процедуру продовження строків розрахунків.

Варто зауважити, що новий Порядок розширив не тільки перелік самих документів, які потрібно подавати для отримання висновку про продовження строку розрахунків, але і ввів жорсткіші вимоги щодо них. Натомість він передбачає вже кілька варіантів подання таких документів: поштою, особисто, через Єдиний державний портал адміністративних послуг Мінекономрозвитку в електронній формі.

В порівняльному плані варто зазначити, що правовідносини з приводу встановлення терміну розрахунків та продовження останніх не були стабільними і законодавець неодноразово змінював свої підходи. В тому числі відповідним порядком термінами повернення в Україну валютної виручки встановлювалися – 180 та 90 календарних днів. Так, у свій час питання розрахунків в іноземній валюті регулювалося положеннями Декрету КМУ від 19 лютого 1993 року № 17-93 «Про порядок здійснення розрахунків в іноземній валюті».

Далі нині не чинний Закон України від 23 вересня 1994 року № 185/94-ВР «Про порядок здійснення розрахунків в іноземній валюті» встановлював у свій час, що виручка резидентів у іноземній валюті підлягала зарахуванню на їх валютні рахунки в уповноважених банках у терміни виплати заборгованостей, зазначені в контрактах, але не пізніше 90 календарних днів з дати митного оформлення (виписки вивізної вантажної митної декларації) продукції, що експортувалася, а в разі експорту робіт (послуг), прав інтелектуальної власності – з моменту підписання акта або іншого документа, що засвідчував виконання робіт, надання послуг, експорт прав інтелектуальної власності. За цим Законом перевищення зазначеного терміну потребувало індивідуальної ліцензії НБУ. В той же час виручка резидентів в іноземній валюті за експорт, наприклад, фармацевтичної продукції вітчизняного виробництва підлягала зарахуванню на їх валютні рахунки в уповноважених банках у строки виплати заборгованостей, зазначені в контрактах, але не пізніше 180 календарних днів з дати митного оформлення фармацевтичної продукції, що експортувалася. Знову ж таки перевищення зазначеного строку потребувало індивідуальної ліцензії НБУ. Таким чином, механізм продовження термінів повернення валютної виручки в Україну був іншим.

У підсумку, варто зазначити, що пунктом 21 Розділу II Положення про заходи захисту та визначення порядку здійснення окремих операцій в іноземній валюті, затвердженого згаданою вище Постановою Правління НБУ від 02.01.2019 № 5 «Про затвердження Положення про заходи захисту та визначення порядку здійснення окремих операцій в іноземній валюті» встановлено, що граничні строки розрахунків за операціями з експорту та імпорту товарів становлять 365 календарних днів. При чому зазначені граничні строки розрахунків за нормою пункту 22 Положення:

1) не поширюються на операцію з експорту, імпорту товарів (включаючи незавершені розрахунки за операцією), сума якої (в еквіваленті за офіційним курсом гривні до іноземних валют, установленим НБУ на дату здійснення операції) є меншою, ніж розмір, установлений для фінансових операцій, що підлягають обов'язковому фінансовому моніторингу згідно із законодавством у сфері запобігання та протидії легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом, або фінансуванню тероризму чи фінансуванню

розповсюдження зброї масового знищення (незначна сума), крім дроблення операцій з експорту товарів або дроблення валютних операцій;

2) застосовуються з урахуванням установлених НБУ за поданням Кабінету Міністрів України, відповідно до абзацу другої частини першої статті 13 Закону України «Про валюту і валютні операції», винятків та (або) особливостей для окремих товарів, та (або) галузей економіки.

За нормою пункту 23 Положення розрахунки за операціями резидентів з експорту та імпорту товарів здійснюються не пізніше строку, визначеного пунктом 21 розділу II Положення, з урахуванням вимог пункту 22 розділу II Положення, у повному обсязі, з урахуванням вимог пункту 22 розділу II Положення стосовно операцій з експорту, імпорту товарів у незначній сумі (уключаючи незавершені розрахунки за операцією). Грошові кошти від нерезидента за операціями резидента з експорту товарів підлягають зарахуванню на рахунок резидента в Україні в банку.

Необхідно також зазначити, що відповідно до Законів України «Про Національний Банк України» та «Про валюту і валютні операції», з метою врегулювання порядку здійснення банками валютного нагляду за дотриманням резидентами встановлених НБУ граничних строків розрахунків за операціями з експорту та імпорту товарів Постановою Правління від 02.01.2019 № 7 «Про затвердження Інструкції про порядок валютного нагляду банків за дотриманням резидентами граничних строків розрахунків за операціями з експорту та імпорту товарів» затверджено відповідну Інструкцію, яка встановлює порядок здійснення банком валютного нагляду за дотриманням його клієнтами-резидентами (крім банків) установлених НБУ граничних строків розрахунків за операціями з експорту та імпорту товарів та порядок інформування банком НБУ про дотримання клієнтами-резидентами (крім банків) та банком граничних строків розрахунків.

Література:

1. Декрет Кабінету Міністрів України від 19 лютого 1993 року №15-93 «Про систему валютного регулювання і валютного контролю».
2. Закон України «Про порядок здійснення розрахунків в іноземній валюті» від 23 вересня 1994 року №187/94 –ВР.
3. Постанова Верховної Ради України від 23 вересня 1994 року №187/94 –ВР «Про порядок введення в дію Закону України «Про порядок здійснення розрахунків в іноземній валюті».
4. Лист НБУ N 13-112/1611-6543 від 15.09.98 «Щодо постанови Правління НБУ від 04.09.98 р. N 349».
5. Постанова Правління НБУ від 02.01.2019 № 5 «Про затвердження Положення про заходи захисту та визначення порядку здійснення окремих операцій в іноземній валюті».
6. Закон України «Про судоустрій і статус суддів» від 2 червня 2016 року № 1402-VIII.